

Bijeenkomst der "O.D.V." ten huize van Hr. Sandberg,
op 27 September 1954.

Opname te gedeelte.

Goeden avond Vrienden,

x Wat voor een onderwerp hebt U voor mij?

- Het gaat over de evolutie van de stof en van de ziel. Als ik het goed begrepen heb uit de evolutieleer van Heckel, is het lichaam ontwikkeld uit de éencellige wezens. Is dat alleen maar een éenzijdige stoffelijke ontwikkeling en is de ontwikkeling van de ziel apart gegaan, totdat ze op een snijpunt elkander troffen en het lichaam zo ver was, dat het een menselijke ziel kon bergen, of is die menselijke ziel van het begin af aan gekoppeld geweest aan dat éencellige wezen in zijn ontwikkelingsgang tot nu? Ik weet niet, of ik het duidelijk gezegd heb en begrijpelijk.

x Ik meen het wel te begrijpen, wat U bedoelt. Het is begrijpelijk, dat de ontwikkeling van de geest ook gegaan moet zijn langs zeer wonderlijke paden. En wat wij nu weten op het ogenblik in onze wereld en ons bestaantje van de geest, dat houdt in, dat de geest ^{zelve} voortdurend zijn eigen voorstellingen schept en wanneer de geest zijn eigen voorstellingen schept, dan is het heel begrijpelijk, dat hij slechts datgene wat hij kent, uit zich projecteren kan en slechts daarover met elkaar van gedachten, of van beelden, zo U wilt, gewisseld kan worden, zodat die geest zeer zeker, in den beginne, voortdurend gekoppeld moet zijn geweest aan de stof. En ik geloof zelfs, dat we verder moeten gaan dan U. U zegt, het éencellige wezentje. Nu, ik voor mij geloof, dat de geest in principe reeds aanwezig moet zijn geweest in de eerste stof, in de Oer-materie. Toen was er reeds een geest en hij wist, dat hij was, maar meer ook niet. En hij dacht er verder ook niet over na, maar hij wist, dat hij was. En uit dit bewustzijn van zijn, werd langzaam maar zeker, een realisatie van, er is iets buiten mij geboren, waarschijnlijk wederom in een meer gecompliceerde stoffelijke vorm, en ik vermoed, dat men van daaruit is verdergegaan totdat een definitief verschil werd gemaakt tussen de ik-hoid en hetgeen er buiten lag. En dat we dan eigenlijk terecht gaan komen op die één- en meercellige wezentjes. Dus op dit moment, dat er een bewustzijn bestaat, van verschil tussen buiteneereld en ik zelve en een begrenzing van ik zelve zelfs, geloof ik, dat het eerste leven met de geest in contact komt. Maar vanaf dat moment gaat het natuurlijk steeds verder, want die geest krijgt een steeds groter bewust-

zijn, en nu blijft alleen de vraag, is het nu eigenlijk de geest, die zich het ^{Desseend} stoffelijk voertuig schept, of is het een stoffelijk voertuig, dat de passende geest tot zich trekt? Tot zover is het geloof ik wel duidelijk?

En nu meen ik te mogen opmerken, dat alle ontwikkeling, een bepaalde tendens betekent, waaraan een grote hoeveelheid, als het ware een massa deelneemt. Een enkele, tot één persoon beperkte ontwikkeling, die zien we praktisch niet. En zelfs wanneer we zo'n ontwikkeling ontdekken, dan is zij gebaseerd op het bewustzijn der massa. Ook dat kunt U aanvaarden, waarschijnlijk. Op grond daarvan dus, moeten wij komen tot de conclusie, dat de geest in zijn langzame ontwikkelingsgang voor zichzelf die voertuigen schept, die hij nodig heeft, om zijn bewustzijn te kunnen verrijken en in zijn leven bewustzijn tot uiting te brengen. Dus ik geloof, dat dat eigenlijk de hele kwestie is. Dat we niet een aparte scheiding moeten maken tussen - Toen kwam de geest in de stof, maar dat we moeten zeggen - Geest en Stof zijn twee dingen, die voor elkaars bestaan beslissend noodzakelijk zijn en wel in dier voege, dat de geest voortdurend vormgevend is voor de stof, terwijl zonder de stof, voor de geest geen bewustzijn mogelijk is. En dat zou dan wijzen op een éénheid van bestaan, waarbij stof en geest uiteindelijk één zijn. Maar deze éénheid wordt door onszelf niet direct ervaren, integendeel, wij zien een groot aantal verschillende factoren in ons eigen leven optreden, wanneer we op aarde zijn nog meer dan in de geest zelfs, waardoor we onze persoonlijkheid moeten delen in een groot aantal aparte mootjes. Maar uiteindelijk vormen die samen toch één geheel. Wanneer we die nu harmonisch zouden kunnen maken, volledig, dan geloof ik, dat de volledige bewustwording van de geest, volledig in de stof kan worden geuit. Scheppen, dus. Maar dat de geest niet de stof kan scheppen, maar wel uit de stof kan scheppen. En dat de stof in zich geen bewustzijn draagt, maar wel bewustwording geven kan aan de geest door de vastheid van vorm, die hij geeft aan de gedachte, die in de geest leeft. En wanneer we het zo bezien, dan moet de totaliteit van stoffelijke uitingen het resultaat zijn van geestelijke bewustzijns processen. Niet alleen U en Uw buurman en al die mensen, die hier zijn, maar een steen, een huis, een boom, dat alles moet een resultaat zijn van een geestelijk bewustzijn, dus een geestelijke vorm, die reeds bestaat, die in de stof verwerkt wordt en daardoor nu reël in aanraking komt met andere factoren, die anders misschien niet begrepen zouden kunnen worden, omdat zij niet ervaren kunnen worden buiten het eigen begripsvermogen. Ik zie dan de stof als een mo-

gelijkheid om je begrip uittebreiden en nu zal er natuurlijk een moment komen, dat wij zover zijn gevorderd, dat wij de materie, de stof, voor bewustwording niet meer nodig hebben. Dat wil zeggen, dat ons bewustzijn gaat boven datgene, wat ons door middel van de stof kan worden gegeven of geleerd. Hebben we dat moment eenmaal bereikt, dan zullen wij echter toch voortdurend de stof gebruiken, om uit die stof ons datgene te scheppen, waaraan wij onze denkbeelden in een realiteit kunnen toetsen en wanneer uiteindelijk eens alles zich op zou kunnen lossen, dan geloof ik, dat we de grote twee-éénheid zien in stof en geest en dat we dan van de drie-éénheid spreken, als we de vormende kracht waaruit deze beiden voortkomen, GOD noemen. Is dat voldoende?

- Wordt de menselijke ziel dan gerekend tot het vormgevend principe, dat we GOD noemen?

x Nou, wij maken over het algemeen nog dit onderscheid, dat wij zeggen, de ziel is deel van het goddelijke, onmiddellijk, terwijl de geest het bewustzijn is, dus de beperking van zijn, die deze ziel zich verwerft, waarbij wij dus geest zien als bewustzijnsvorm van de ziel, niet waar, en op haar beurt wederom de stof als uitingsvorm van het bewustzijn, dus de geest. Maar de ziel zien als een onmiddellijk deel van de werkelijke levende kracht, die één grote eenheid is en ons inziens ondeelbaar. Het zijn natuurlijk theoriën, wij kunnen dit niet bewijzen. Maar zo zien wij dat en zo geloven wij dat, op grond van wat we allemaal in onze wereld hebben meegemaakt en wat we ons uit vroegere werelden herinneren.

- Dank U zeer.

x Zijn er verder nog vragen vrienden?

- Volgt niets.

x Zal ik dan misschien maar een klein stukje vanuit mijn eigen gemoed praten?

- Ja, graag, vriend.

x Kijk eens vrienden, ik maakte daar straks de opmerking over de angst, (dit gesproken is niet van de hand overgenomen, maar spreker maakte de opmerking, dat "de meeste mensen niet verslagen worden door ziekte, noch door ongevallen, noch door oorlogen, maar alleen door de angst) en dat klinkt natuurlijk als een gemeenplaats. Maar eigenlijk is er toch wel iets van waar. Wanneer je bang bent namelijk, alleen maar bang bent, dan breng je jezelf in een staat van verwarring. Een vrees dus, betekent in de eerste plaats, dat je niet in staat bent normaal te reageren. Die angst die kan je wel tot grotere prestaties aansporen, maar het is de vraag, of deze prestaties redelijk zijn. Dat geldt zowel lichamelijk als geestelijk. Het betekent verder, een uitputtende emotie. Ik geloof niet, dat er

Iets is, wat een mens zozeer kan uitputten en knevelen, of een geest zozeer kan ontdoen van elke uitingskracht, dan juist de angst. En vandaar, dat ik die angst als factor toch eigenlijk wel erg belangrijk vind, omdat er bepaalde methoden zijn om aan die angst te ontkomen. Maar aan angst ontkom je natuurlijk niet, wanneer je met alle geweld vasthoudt aan bepaalde theoriën. Dat is het moeilijke. Maar je ziet in heel veel gevallen bij de mensen, dat laten we zeggen, geestelijke afwijkingen, neurosen etc uiteindelijk geboren worden uit een angst. Uit een bang zijn, waardoor vluchtverschijnselen of onevenredige ontwikkelingen binnen de persoonlijkheid tot stand komen. Die angst is dodelijk en is gevaarlijk, juist omdat ze zo vaak onredelijk is. De angst is gebaseerd vaak op een aangenomen feit, dat in werkelijkheid geen feit, maar een fantasie is. Maar die men niet kent, dikwijls.

x Ja, kende men dat, dan zou een oplossing mogelijk zijn, natuurlijk. En nu is daar wel een oplossing voor te geven en te zeggen, ja, hecht je dan aan niets, dan zul je ook nergens bang voor zijn, maar iedere mens droomt nu eenmaal, want één der grote factoren, die de mens tot mens maken, is eigenlijk het feit, dat hij fantasie heeft, de een wat meer, de ander wat minder, maar fantasie heeft iedereen, een voorstellingsvermogen, een dromen, waarbij niet reële voorstellingen binnen het ik kunnen worden gevormd en mogelijkwijze later tot verwerkelijking buiten het ik voeren. Nu moet die fantasie dus, als het ware, een juist doel krijgen en dat is erg moeilijk. Wanneer het gaat om een bezitskwestie, een vlucht in bescherming b.v. zoals we dat veel bij de mensen zien, die zich ergens aan vastklampen, niet omdat ze daaraan werkelijk waarde hechten, maar omdat ze er zekerheid of veiligheid van verwachten, -strohalm-techniek- dan kunnen we natuurlijk voor de ene strohalm een andere zetten en dan blijft de toestand voor de rest precies gelijk, alleen zolang die ene strohalm nu wel erg tastbaar is, zakken de verschijnselen. Dat heb je bij de geest ook, die zich vasthoudt aan een bepaald denkbeeld, in onze wereld komt, die houdt zich een hele tijd aan dit denkbeeld vast, maar hoe meer dit denkbeeld verbleekt, hoe groter de innerlijke onzekerheid wordt, hoe groter de angst, en dat zijn dan de mensen, waarvan men zegt, of -geesten beter gezegd - zij vallen ten prooi aan demonen. Op aarde lijkt mij, dat er niet veel verschil is, ook hier krijgen wij bepaalde dwanggedachten, dwangvoorstellingen, die niet echt zijn. Wat moet de mens dan hebben in zijn fantasie-leven, wat moeten we de mens geven als beheersende bewuste gedachte, prikkelend juist deze fantasiewereld.

- Moed.

x Neen, eigenaardig hè, als U deze mensen dapperheid aan gaat praten, dat

helpt niet.

- Vertrouwen, geloof, enz.

x Ik hoor een hele hoop dingen, maar niet het antwoord, dat mijns inziens het meest juiste is.

- Een doel. Je zou de mensen een doel moeten geven, dat in gedachten uit te breiden is tot iets wonderlijk moois en schoons voor deze mens, maar dat gelijktijdig ook materieel voor deze mens te verwerkelijken is. Je zou door suggestie b.v. de geest zo zeer moeten overtuigen van de belangrijkheid hiervan, dat het hele wezen, op de verwerkelijking gespist wordt. Wanneer nu bovendien dit doel zo handig gekozen wordt, dat de mens daarvoor bepaalde dingen moet doen, die hij op het ogenblik, onder drang van een fixatie of iets dergelijks, terzijde laat, dan zult U zien, dat al die verschijnselen gaan afnemen en uiteindelijk deze mens tot prestaties in staat is, waarvan je zegt, nou, dat had ik nooit gedacht, dat hij dat zou kunnen. Wil ik U een aardig voorbeeldje geven? Voorbeelden, dat is onze fort, hoor, daar zijn we altijd op gespecialiseerd aan onze kant, dat vinden we altijd erg aardig. Het is heel eenvoudig. Mevrouw heeft hoofdpijn, heel erge hoofdpijn en daar gaat plotseling de bel, maar ze ligt met haar migraine op de divan en ze wil niet opstaan, dit doet ze dan toch maar en daar staat een vriendin, die zegt, ach meid, wat zie je er beroerd uit, ik kom even langs, je man heeft gezegd, omdat ik naar de stad ging, ik heb 25 gulden meegekregen om een hoedje te kopen, omdat ik er ook een kreeg van mijn man, dan kunnen we allebei een hoedje kopen. Nu moet U eens opletten, na een klein verzet, proforma, zal, heel vaak, de dame in kwestie meegaan om dat hoedje te kopen en wanneer ze het gekocht heeft, zeker haar migraine kwijt zijn. U lacht er misschien om, maar het is zo. Er zijn mensen, mannen, die hebben last van hoofdpijn, van griep, van pijn in hun lenden, ze zijn, nou ja, dodelijk ziek, maar er is een voetbalwedstrijd van hun club en ze slapen zich moeizaam naar het veld. Gedurende de wedstrijd vergeten ze, dat ze ziek zijn, en nu het eigenaardige: wint deze club, dan negen van de tien gevallen, dat de verschijnselen der ziekten, zelfs wanneer ze reëel zijn, tot de helft zijn teruggebracht en het genezingsproces veel sneller verloopt. En wanneer het niet echt is, nou, dan is het meteen in orde. Hoe komt dat nou? Deze man op het voetbalveld, die was één met de elftal, hij was dat elftal, want hij moest er behoorlijk bij zijn, anders was hij zo ziek niet naar het veld gegaan. Hij leefde dus met deze wedstrijd mee en het feit, dat zijn club gewonnen heeft, dat geeft hem iets van dat blijzijn, van die optimistische werkingen, waarbij het bloe als het ware gespoeld wordt. Die man, die voelt zich plotseling zo opge-

wekt, die denkt niet meer aan die ziekte en doordat hij er niet meer aan denkt, bevordert hij ze niet meer en neemt ze af. Is het iets, wat uit de gedachte voortvloeit, dan verdwijnt het.

Uit deze twee voorbeelden kunnen we dus iets leren, vrienden. Wanneer we werkelijk in de put zitten, of wanneer we een gedachte hebben en we kunnen er niet afkomen, het gaat maar niet en het wil maar niet, dan moeten we zoeken naar iets, wat we wel kunnen, iets wat ook belangrijk is, iets, wat we vandaag nog zouden kunnen beginnen. We zeggen niet, dat ga ik morgen proberen, maar beginnen we. En wanneer we er wat aan gedaan hebben, dan gaan we erover dromen, hoe het kan worden en of het nog beter kan. Dan gaan we ons er helemaal in verzinken. Doordat we daar ons in verzinken, dringen we alle andere problemen tijdelijk terug. Zijn deze problemen niet direct gelegen in de erfelijke eigenschappen van ons lichaam, of in de belasting, die onze geest meebrengt, wanneer ze dit lichaam betreedt, dan zullen we zien, dat ze verdwijnen. Blijven ze echter dan hebben we daar tijdelijk rust van gehad en zelfs heel vaak onze belangstelling daarvoor later zodanig veranderd is, dat we dan wel een behoorlijke weerstand daartegen hebben en dus de verschijnselen zelf kunnen overwinnen. Dan blijft het alleen maar een zeker deel van je karakter, van je wezen, zonder dat je er ziek van wordt, zonder dat je er maagzweren van krijgt, nou ja, U weet wel, alle ziekten, die er zoal uit voort kunnen komen. Nou, is dat een goede raad of niet?

En dan wil ^{ik} U nog een raad geven: we hebben nu daarnet allemaal gezegd, geloof en vertrouwen en wat allemaal niet. Deze woorden, die zijn allemaal erg mooi, maar weet U waar ze eigenlijk voor staan? Voor een zeker zelfvertrouwen. Het klinkt U misschien heel erg vreemd, wanneer ik U zeg, U gelooft aan GOD, dan vertrouwt U op Uzelf. Want wanneer U kunt zeggen, werkelijk en overtuigd, ik geloof in GOD, dan betekent dit, dat U vertrouwen heeft in Uw eigen oordeel daaromtrent en daardoor voor Uzelf de zekerheid hebt, dat U geen ongelijk kunt hebben dat er een GOD is. Duidelijk zo is één van de grote factoren, die je steeds weer op de voorgrond moet stellen, je moet zelfvertrouwen hebben en wanneer je in jezelf vertrouwt dan heb je ook genoeg vertrouwen in jezelf om een ander te vertrouwen. Want een ander vertrouwen, vrienden, dat betekent eigenlijk, dat je er eerlijk op afgaat en dat je zegt, ik ben zo, of je vertrouwt zo iemand, omdat je zegt, nou ja, als ik hem niet zou vertrouwen en ik zou me zo gedragen, nietwaar, ik zou hem kwaad doen, zou je niet aan mijn vertrouwen beantwoorden, ik kan er wel tegen, dat is ook zelfvertrouwen. Of wel, dat je zegt, ik heb zo'n vertrouwen in mijzelf, ik weet precies wat goed is, die mens kan ik vertrouwen, dat zijn de 2 factoren, nietwaar. En daarom, wanneer we zeggen, geloof, vertrouwen en al die dingen meer,

laten we dan goed onthouden, dat er allemaal binnenin schuilt, ons ikje en al gebruiken we dat nog zo groots naar boven toe, nietwaar, en al spreken we er nog zo breedvoerig over, dat het uiteindelijk iets is, dat in ons zelf moet leven en wanneer het in ons zelf leeft, dan staat het ook in relatie met ons zelf en zo gaat het nu met al onze problemen en met al onze goede kanten. En wanneer we in ons zelf deze realisatie weten te vinden, wanneer we iemand wantrouwen, dan moeten we niet zeggen, die man is niet te vertrouwen, of die vrouw is niet te vertrouwen, maar dan moeten we zeggen, in mijzelf is geen voldoende vertrouwen in mijzelf want anders zou ik niet tot wantrouwen komen, begrijpt U? Dan kun je komen tot het vaststellen van fouten in eigen wezen en heb je dat eenmaal gedaan, dan is er misschien langzaam maar zeker een weg te vinden, om langzaam maar zeker de zaak te verbeteren.

Nou, als daar nog commentaar op is, dan wil ik daar nog op antwoorden, en dan ga ik het woord overgeven aan de laatste spreker van wanavond. Dus als je iemand niet vertrouwt, is dit een fout, ook als je daar een reden voor hebt?

x Als je er reden voor hebt, dan is het geen wantrouwen meer, dan is het een weten.

Wantrouwen betekent dus, iemand niet vertrouwen, omdat je niet zeker bent van die man. Op het moment, dat iemand mijn vertrouwen niet waard heeft betoond, wantrouw ik hem niet, dan vertrouw ik hem niet meer.

- Als je nu een ingeving krijgt, dat je iemand niet vertrouwen kunt dan is dat dus een fout in jezelf?

x Inderdaad; dat is een fout in Uzelf. Ofschoon ik onmiddellijk toe wil geven, dat een dergelijke intuïtie en ingeving voor Uw eigen wezen, vaak zeer belangrijk is, doch ze vloeit voort uit een onvolledig vertrouwen in Uzelf. Want intuïtief neemt U een heleboel dingen waar en kunt U psychisch verschillende factoren aanvoelen, die U niet bewust kunt verwerken, daardoor komt de reactie, nietwaar. Wantrouwen. Maar zelfs dan, als U deze mens blijft wantrouwen, dan blijkt het, dat U ook geen vertrouwen heeft in Uw eigen capaciteiten om deze mens inderdaad vertrouwen te geven en dus vertrouwen terug te krijgen, verwerkelijking te verkrijgen. Vandaar dat er staat: als je gelooft, dan zal niets je ontzegd worden, wie gelooft en vraagt, die wordt niets ontzegd. Dat is helemaal geen waan, dat is niet zo maar een spreukje, dat is ook helemaal niet maar iets, nou ja, dat met bijzondere genade of bovennatuurlijke dingen in verband staat, maar het is zuiver natuurlijk. Hoe meer U in Uzelf vertrouwen hebt en daardoor komt tot een absoluut commanderen als het ware van de krachten in U, hoe meer U verwerkelijken kunt datgene, wat als gedachte in U leeft. Duidelijk genoeg?

Dat Zelf waarover U het hebt, dat is dan toch feitelijk het lagere Zelf van de mens?

- x Neen, Het Zelf waarover ik het heb, is het samengestelde Zelf. We hebben natuurlijk het hogere Zelf, zoals men het noemt, d.w.z. dat is het werkelijke geestelijke bewustzijn. Dan hebben we z.g. het lagere Zelf, dat is het totaal van de associaties, onderbewuste bewustwordingen plus een deel van het bovenbewustzijn dat men heeft, nietwaar, waardoor de impulsen en handelingen van de mens verder worden bestemd en dan hebben we het stoffelijk Zelf, dat is het lichaam, met al zijn daarin weer bevatte speciale karaktertrekken, impulsen, lustdrijving, etc. Maar wanneer ik spreek over het Zelf, dan spreek ik gedurig over het gehele Zelf, dat U op dat moment bezit, begrijpt U. Want wanneer ik het ego ga splitsen, dan vervel ik ⁱⁿ de fout waarin zoveel mensen zo graag vervallen, dat ze zeggen, ja geestelijk geldt dit wel, maar stoffelijk geldt dit niet en dat is onzin. Wanneer U op aarde leeft, dan is Uw hogere ego, Uw hogere ik en Uw lagere ik een tijdelijke éénheid. En wanneer dit hogere ik tot uiting moet komen, moet het lagere ik daarmee volledig accord gaan, dat moet een harmonie zijn. Op het moment, dat dit niet meer harmonisch is, dan krijgt U wanzin, dan krijgt U onzinnige dingen. Dan krijgt U de mens die vroom spreekt over de Heren Zegen voor alle mensen, maar intussen iedereen beduvelt waar die kan. Dan krijg je die dingen, die zo vaak de aanleiding zijn geweest om alle dingen af te breken en aan te vallen, ook al zijn ze goed. Omdat de mensen maar niet kunnen begrijpen, dat er geen scheiding mogelijk is. Je kunt niet zeggen, dit doe ik geestelijk en dat doe ik stoffelijk. Je kunt alleen zeggen: dit doe ik in de vorm waarin ik ben en waarin ik mij bewust ben. Kluidelijk?
- Ja, maar is het dat hogere Zelf, dat dat inzicht krijgt.
- x Hoe hoger het inzicht wordt, hoe sterker mijn beheersing wordt op het lagere ik en hoe sterker ik de harmonie van mijn hoger geestelijk ik op te leggen aan mijn lagere ik en hoe groter ik de eenheid kan maken en hoe ~~meer in daad tot uiting kan komen~~, het totale bewustzijn van mijn ik.
- Dat hogere ik, is dat als het ware een afspiegeling van GOD in elk mens?
- x Ja, als wij zover willen gaan, dan kunnen wij dit zeggen: de hoogste kracht in elk mens is een deel van het goddelijke en wanneer het bewustzijn van de mens de realisatie van dit werkelijke deel van zichzelf heeft bereikt, is de mens gekomen tot een begrip en bewustzijn van het goddelijke. Dat is inderdaad zo, maar ja, dan zitten we natuurlijk heel erg ver weg en ik weet voor mijzelf, dat ik het nog niet bereikt heb en ik wil natuurlijk niet iemand wantrouwend aankijken, na mijn redevoeringen, maar ik zou zeggen, vrienden, ik geloof, dat we allemaal het er nog wel eens mee te kwaad hebben.